

ИЗМЕЂУ СУДБИНЕ И ОБИЧНОГ ЖИВОТА

ПОЗОРИШТЕ
КАО
МЕСТО
СУСРЕТА

46. БОРИНИ
ПОЗОРИШНИ ДАНИ

БИЛТЕН 2

Град Вршац

Република Србија

BAT

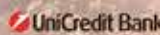
ДУНАВ
ОСИГУРАЊЕ

TUDORS

Japi

UniCredit Bank

VITEZ & KOM

simpo

CONNECT

[illegible]

На отварању Бориних позоришних дана

У Врању су почели 46. „Борини позоришни дани“, који се ове године одржавају у знаку обележавања 150 година од рођења Борисава Станковића. Фестивал је отворен представом *У њојрази за Ташаном*, а до 28. октобра публика ће видети седам представа обједињених слоганом „Између судбине и обичног живота“.

ОЦЕНА ПУБЛИКЕ ЗА
ПРЕДСТАВУ
У ПОТРАЗИ ЗА ТАШАНОМ

4,68

Годишња награда позоришта „Бора Станковић“, за сезону 2025/2026 додељује се глумцу Нинославу Трајковићу.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Нинослав Трајковић је цео свој радни век посветио раду у позоришту. Остварио је велики број запажених улога и за свој рад био је вишеструко награђиван.

Показао је висок ниво професионалности и одговорности, као и висок ниво поштовања према свим колегама и сарадницима, са којима је ставрао и играо у представама у протеклих 40 година.

Годишња награда позоришта „Бора Станковић“, за сезону 2025/2026 додељује се руководиоцу службе финансија, Марији Ристић Златановић.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Марија Ристић Златановић одговорно и савесно води финансијско-рачуноводствени сектор позоришта, обезбеђујући стабилно и транспарентно пословање. Свакодневним залагањем и честим радом ван редовног радног времена омогућава благовремену реализацију свих административних и финансијских послова.

Због свог професионалног приступа раду, колегијалности и спремности да помогне члановима колектива, ужива велико поштовање и поверење свих запослених у Позоришту „Бора Станковић“.

Разговор о представи *У њошрази за Ташаном* Копанье по живој рани

У разговору након премијере представе *У њошрази за Ташаном*, која је одиграна прве такмичарске вечери 46. “Бориних позоришних дана”, одржаном у press центру фестивала, учествовали су: Небојша Брадић (аутор текста и редитељ), Александар Милосављевић (драматург), Бојан Јовановић (глумац), глумци домаћег ансамбла и публика. Разговор је модерирала Јелена Гавриловић (драматуршкиња).

Модератор Јелена Гавриловић питала је на почетку “округлог стола” редитеља Брадића “у ком тренутку је препознао да прича о Ташани може да постане и прича о Бороном животу”?

Небојша Брадић: То је тренутак када је Бора (Станковић, п.а) изашао из Народног позоришта у Београду и пао на степениште испред, а на оближњој огласној табли театра стајао је плакат *Ташане*. То је била драмска ситуација, моменат из којег смо покренули целу ствар. Наравно ликом и животом Боре Станковића

сам се бавио и раније, али не са идејом да ћу у вези с тим направити неку представу. Међутим, када ме је уметнички директор врањског театра Бојан Јовановић позвао и предложио да радимо нешто у вези са Бором, ја сам знао да је то моменат где је почињала, али где се нажалост и завршила драма о Бори. Посебно што је та судбина Борина остала проблематична у односу на време у коме ми данас живимо. Дакле, имамо писца који је преживео књижевни суд, али суд историје није никада заседао поводом његовог живота и рада.

Јелена Гавриловић: Да ли је Ташана за вас сама по себи драмски лик или је то Борина пројекција?

Небојша Брадић: Ташана је много више, то је мотив са којим се Бора суочава у финалном делу свог живота, нешто што је изгубио, као што је у одређеном тренутку изгубио и део

БИЛТЕН 2

своје слободе. И тај покушај да врати Ташану, односно да је пронађе поново и да је постави као дело у нашој представи је нека врста покушаја да се Бора потврди као уметник, да пронађе изгубљеног себе или да барем постави питање које за нас и данас остаје отворено.

Јелена Гавриловић: Имајући у виду да сте играли представу у Врању, граду где Бора има велико наслеђе као писац, како је изгледао процес истраживања и како сте изградили Борин лик; да ли вам се променио однос према њему док сте споремали представу?

Бојан Јовановић: Још кад смо са Небојшом разговарали пре пар месеци, моја прва идеја је била да на сцену поставимо Бору као драмског лика и пошли смо од Бориног дела *Под окупаацијом*, да бисмо на крају дошли до овакве *Ташане*. Наравно, истраживао сам разну литературу, како Борину тако и биографску како бих што више сазнао о њему и његовом животу, али када се на крају све то остави по страни и дође на сцену, то је нешто сасвим друго. Први пут сам се сусрео са карактером који нема никакве додирне тачке са мном и могу да кажем да ми није било лако да ову улогу “изнесем” на сцену, али захваљујући огромној подршци Небојшиној и свих колега, стрпљењу на пробама, мислим да смо на крају успели да постигнемо жељени резултат.

Јелена Гавриловић: Да ли сте током рада на улози имали потребу да оправдавате Борине поступке?

Бојан Јовановић: Сваки глумац, кад игра неки лик, чак и када је реч о изразитом негативцу што Бора наравно није, мора да нађе начин да правда његове поступке. У овом случају то се посебно односи на моменат сарадње Борине са аустријским новинама, где је оправдавање његов повратак из интернације, тешка материјална ситуација. Пријатељи су га заборавили, његова породица није имала шта да једе. С друге стране је наслеђе које нам је он оставио, све оно што од њега имају култура и књижевност, па и позоришни живот ове земље и јасно је шта претеже.

Јелена Гавриловић: Да ли вам је приоритет био да кроз комад провучете и савремени тренутак или сте више посматрали то кроз Борин живот и историјски контекст?

Александар Милосављевић: Имао сам срећу да сам рад на овом процесу могао да пратим од тренутка када је Небојша почео да размишља као писац. Ми нисмо хтели да судимо Бори Станковићу. Ово што је Бојан рекао малопре - напротив, мислим да је Небојша хтео да извуче све линије које би могле да представе Бору Станковића у комаду као негативног лика, али одбрана коју нуди лик Боре у овом комаду је управо - уметност. И његово списатељство, његова белетристика, његова драмска дела и овај fino уметнути део где Бора као режира представу... Наравно, знамо да он то никада није радио. Али, убацујући ту епизоду, Небојша Брадић исписује једну јако фину, мени јако блиску посвету театру, и посвету глумцу суоченом са задацима које подразумева тзв. модерно позориште, а то је фамозна потрга за истинитом игром и начином на који глумац, копајући по себи, долази до лика који треба да тумачи. Дакле, од савременог овде имамо то да ово није биографска драма, ово је драма о “уклетом уметнику”, а ја бих рекао да сви уметници свих епоха увек трагају за нечим или неким, за неким ликом, песмом, римом, сликом, сенком која ће бити део њихове (ликовне) уметности и претпостављам да то негде никада не досегну. Ако посматрамо ову драму као причу о “уклетом уметнику”, он је “уклет” у свим временима и свим епохама. Увек ће бити младих који су незадовољни конзервативним ставом писца и ту је увек писац који ће, обраћајући се младима, рећи да они то не разумеју.

Небојша Брадић: Ја ћу да се надовежем констатацијом да је ово прича о уклетнику у мрачним временима, без обзира да ли је реч о временима рата, мирнодопском стању или о некој антици. Све је то у покрету и не постоји прича која је фиксирана, свака је прича за себе и нуди могућност преиспитивања. Ми у представи нисмо правили споменик Бори. Они који су дошли да то гледају, разуме се, нису

БИЛТЕН 2

могли то ни да виде, јер нам то и није била жеља. Ми смо узели једног човека који је имао живу рану и онда смо истраживали, мало смо и копали по тој рани, мало је то било болније него што је требало и током процеса рада, али смо желели да покажемо човека кој сумња, који се преиспитује и тражи одговоре на нека питања које можда није могао да пронађе у неком претходном периоду. Дакле, ако има савремености у свему, онда је она у томе што сви ми данас постављамо питања - где смо, ко смо и зашто смо?

Питање из публике: Да ли сте задовољни реакцијом врањске публике?

Небојша Брадић: Да, јесам, знам да је ова публика захтевна, сигуран сам да би, да је било неких ствари са којима се публика није сложила, то било и демонстрирано у самој сали.

Питање из публике: Да ли мислите да нешто недостаје у представи, чини се да су глумци били мало у грчу, колико има редитељског утицаја у томе? И чини се и да представу носи лик Боре, којег тумачи Бојан Јовановић, а да су остали мало скрајнути и да се нису размахали?

Небојша Брадић: Не слажем се с вама, мислим да представу носи цео ансамбл. То је моје мишљење, а о свему осталом можемо да дискутујемо. Да ли ће глумци имати више опуштености убудуће, сад, питање је. Ову представу не можете играти на други начин. Она је постављена једним јасним језиком и има свој живот. Да ли је то неке глумце онемогућило да покажу више или мање, не знам, али ја сам задовољан оним што су они донели вечерас.

Питање из публике: Утисак је био добар. Оно што је можда мало пренаглашено је период око Борине кривице. То ослобађање кривице, коју је он носио, требало је бити у другом плану, а тежиште је било да пронађемо Ташану. Божјаштво код Парапуге, такође, је врло битно за помен саме Ташане и сам лик Парапуге је светлост која највише говори о Ташани. Парапуга није само Ташанина казна, Парапуга је и њен избор, као нека божја промисао са којом се среће Ташана.

Небојша Брадић: Ви сте то интерпретирали из књижевног угла, све је то на месту, само што, када говоримо о сегменту са Парапутом, морамо имати у виду да је то део позоришне представе. То је позоришна представа, то није интерпретација дела *Ташане*. Када сте поменули ову интересантну идеју и потрагу за Ташаном, идеја је била да трагајући за ташаном Бора открива да је он тај књижевни лик за којим трага. Ташана је практично део врањске митологије, локалне митске приче коју Бора наслеђује и интерпретира. Овде је Ташана нама послужила као пут до Боре. Писац трага за неким ликом да би открио да је он сам - тај лик.

Александар Милосављевић: Сами сте рекли, трагајући за Ташаном, Бора заправо трага за собом. Описујући ту потрагу, Ташана је ту само идеал.

Небојша Брадић: Драма није рађена по "фрајтаговском принципу", ово је "драма станица" она као таква функционише. И оно што у представи зовемо кулминација, не постоји.

Александар Милосављевић: Осећам потребу да се на крају искрено захвалим врањском театру и ансамблу представе. Имали су стрпљења са нама, ретки су такви ансамбли где сви чланови раде једни за друге, јако су стрпљиви, пожртвовани и колегијални. Бојан је као главни лик имао "коску", све време је на сцени, што је само по себи компликација. С друге стране, он вуче радњу, он је тај који усмерава токове радње, на њему је била огромна одговорност и то треба имати у виду. Дакле, сви у ансамблу су исказали много љубави према Бојану, представи и према нама који смо представу стварали. Волео бих да у гену овог позоришта остане нешто од овог процеса кроз који смо заједно прошли. Не бих хтео ни да ћутке пређемо преко костима. Та врста епохе, са благом стилизацијом, са ужасно прецизним односом према карактерима ликова, за сваку је похвалу.

БИЛТЕН 2

Осврт на представу *У њојрази за Ташаном* Позориште „Бора Станковић“, Врање

Представа *У њојрази за Ташаном*, настала по тексту и у режији Небојше Брадића, премијерно је изведена 21. октобра 2026. године, на отварању 46. Бориних позоришних дана у позоришту „Бора Станковић“ у Врању. У години обележавања 150 година од рођења Борисава Станковића, позориште које носи име по славном писцу, одлучило је да се, уместо још једној инсценацији његових познатих дела, окрене њему самом. Међутим, Брадић не приступа Станковићу као историјској личности чији живот треба реконструисати, већ као трагичком јунаку и човеку растрзаном између сопственог стваралаштва, историјских околности и средине којој припада.

Радња представе смештена је пред сам крај Станковићевог живота, када се његова сећања, стварност и књижевни светови које је створио интензивно преплићу. У средишту је Борина потрага за изгубљеном драмом *Ташана*, чији је рукопис нестао током евакуације из Ниша за време Првог светског рата. Ипак, потрага за изгубљеним текстом само је почетни оквир за много сложеније питање: шта уметник заправо покушава да пронађе када се враћа делу које не успева да доврши?

Једна од најзанимљивијих драматуршких одлука јесте преплитање биографског и фиктивног. Станковић истовремено постоји као писац и као јунак сопствене драме, док његови књижевни ликови излазе из простора литературе и постају део његовог унутрашњег света. Оваква структура омогућава публици да Станковићев живот постепено открива кроз фрагменте сећања, сусрете и призоре који припадају различитим временским и драмским равнима. Посебно је значајно што се један део радње одвија у позоришту, током проба за представу „Ташана“, чиме представа добија и метатеатарску димензију, а позориште постаје простор у којем се сусрећу стварни Бора Станковић, његови књижевни јунаци и различита тумачења његовог живота.

Иако наслов у први план ставља Ташану, суштински сукоб представе везан је за Борин однос према сопственој прошлости, нарочито према оптужбама за сарадњу са окупатором током Првог светског рата. Брадић избегава да на ово питање понуди једноставан одговор. Станковић није представљен ни као недужна жртва историјских околности ни као човек чији поступци могу бити објашњени једном моралном пресудом. Његова трагедија произлази из немогућности да помири слику коју има о себи са сликом коју о њему ствара друштво. Тиме, представа отвара и питање односа уметника и политике, али и граница до којих уметничко дело може да одбрани или оправда живот свог аутора.

Посебно је занимљива паралела између Станковића и ликова које је стварао. Његови јунаци су људи чије су жеље и потребе често у сукобу са друштвеним правилима и породичним очекивањима. У Брадићевој представи сам писац постаје један од таквих јунака. Попут Софке, Коштане и Ташане, и он покушава да се избори са светом који му не допушта потпуну слободу. Тиме се успоставља важна веза између Станковићеве књижевне поетике и његове личне судбине. Човек који је читавог живота писао о борби појединца са друштвом на крају се и сам налазио у истој позицији.

Улогу Боре Станковића тумачи Бојан Јовановић, пред којим се налазио захтеван задатак да обједини неколико различитих аспеката истог лика: писца, породичног човека, јавно оспоравану личност и болесника суоченог са сопственим крајем. Насупрот њему, Ташана, коју игра Кристина Јањић Стојановић, заузима посебно место у структури представе. Она је истовремено и предмет пишчеве потраге и фигура која све време измиче његовој контроли. Симбол немогућности да се живот до краја разуме и објасни.

Режијски приступ ослања се на смењивање различитих нивоа стварности, при чему сцен-

БИЛТЕН 2

ски простор истовремено функционише као место историјских догађаја, сећања и позоришне игре. Из таквог поступка произлази и важност ансамбла, који учествује у стварању света у којем се границе између прошлости и садашњости непрестано померају. Костими Марине Вукасовић Меденице, светло Радомира Стаменковића и музика Зорана Ерића део су сценског обликовања тог света. Посебно је значајна могућност да се различите временске равни успостављају без потребе за дословном реконструкцијом историјског амбијента, чиме се пажња усмерава на психолошки и симболички простор представе.

Највећа вредност Брадићевог ауторског концепта јесте у одбијању да се Борисав Станковић претвори у недодирљиву фигуру националне књижевности. Уместо споменика великом писцу, пред нама је човек са сла-

бостима, страховима и противречностима. Такав приступ посебно је важан у контексту јубилеја, када се значајне културне личности често представљају искључиво кроз њихова достигнућа, без преиспитивања њихових животних и историјских околности. „У потрази за Ташаном“ је зато и прича о последњим данима Борисава Станковића, и полемика о односу између уметности и живота, између онога што човек створи и онога што иза себе остави. Бора може поново да призове своје јунаке, да се врати својим текстовима али не може да врати прошлост. Његова последња потрага тако није само потрага за Ташаном, већ и покушај да пронађе одговор на питање да ли је, упркос свему, могао да живи другачији живот.

Јелена Гавриловић,
драматуршкиња

Интервју са драматургом Александром Милосављевићем

Пре свега, какав је био Ваш задатак као драматурга у процесу представе У појизи за Ташаном, текста који је написао режисер Небојша Брадић?

- Мој задатак као драматурга јесте да одредим равнотежу, да сагледам шта је то што је Бору Станковиће у Београду учинило несрећним човеком, а то је фамозна чаршија. Због чега је он хтео да се врати у Врање, јер је оно заправо извор свега онога што он јесте. Наравно, говорим о његовој литератури. На једном месту чак каже како у Београду, на Дорћолу, седи у својој авлији и пише преподне, а поподне само седи. Нерадо одлази у чаршију... Јер Београд је такав, некога прихвати некога не прихвати (из различитих разлога). Најједноставније би било рећи да Бору нису прихватили после рата јер је био колаборациониста. Међутим то није истина. У овој драми је Небојша јако лепо написао једну диспропорцију. Бору је Београд прихватио због *Кошћане*, али је тај исти текст Народно позориште играло као *Ивкову славу*. Наравно да Бора није био тиме задовољан. Проверавао сам архиву где сам јасно видео податке да се публика на премијери *Кошћане* смејала. Промашила је све оно што је суштина Борине литературе. Отуда његово незадовољство.

Они су очекивали Сремца...

- Тако је, они су очекивали Сремца, а дочекао их је врањски говор, карасевдах, фолклор... Не заборавимо премијера *Кошћане* је подразумевала (уз глумце на сцени) и оркестар одмах испод сцене. Значи глумци су морали да пребаце све, још да се разуме... ако томе још додамо романтичарску традицију тадашње глуме, лако ћемо доћи до закључка да Београд Коштану није разумео. Није Србија ни много касније разумела Бору, па је *Кошћана* играна искључиво кроз фолклор. Да ли је то олакшавајућа околност за Београд не знам, једино што могу да разумем јесте да Бора није

био задовољан још пре окупације. Међутим у Врању га је дочекала ситуација да су на старој кући скинути прозори, да је она сама у лошем стању, још похарана... то је Брадић јако добро урадио јер видимо уметника који не припада нигде. Још снажнији мотив Бори да тражи *Ташану* која симболише слободу. Она је жена из митологије Врања. Смела, храбра, пушила је, носила кубуру, пркоси нормама. Бора тражећи *Ташану* у ствари тражи простор за себе.

Чак и дан данас однос према ствараоцима који долазе из провинције, са њима које доносе из своје средине, јесте слична. Често Београд нема слух за ње које су ван њиховој београдској миљеа.

БИЛТЕН 2

- То није београдски миље, уопште то гледање ка Београду је већ помало усиљено. Београд је паланка, само је нешто мало већи град па другачије функционише. Суштински, позоришни Београд ослушкује светске и европске трендове, и ретко када се појави аутентични списатељски рукопис као што је Милена Марковић или Биљана Србљановић. Реткост је да се појаве тако аутентични рукописи које делимично можемо да сврстамо и повежемо са Београдом и уједно са актуелним трендом европске драматургије. Ипак су и Милена и Биљана темама и ликовима везане за овај простор па се онда дође до таквог препознавања у свету. Наравно, у праву сте, јер Београд као и свака паланка прво чека да чује одјеке из неких других средина, да би дефинисала свој однос према ономе што је тренд.

Са каквим ћеће уџисцима оџићи из Врања?

- Врање пратим већ годинама и познајем ансамбл, међутим као критичар. Први пут овде радим, као и редитељ, али имао сам поверења у ансамбл и очекивао сам ову врсту пожртвованости и синергије коју су уложили да подрже Бојана Јовановића који је трагао за ликом Боре Станковића. То је добра група глумаца, они се разумеју погледом. Изузетно ми је драго и срећан сам што смо урадили ову представу уз све проблеме. Ти проблеми су на жалост свуда присутни. Са друге стране одлазим са страхом да би Врање могло да подели судбину српског театра, једне потпуне небриге за оно што неки људи нешто раде упркос капацитетима, вољи и жељи за радом. Наравно, не мислим на публику, него на цео позоришни систем Србије који деценијама не функционише, а данас је баш склизнуо.

БИЛТЕН 2

Вечерас на репертоару

Бора Станковић

БОЖЈИ ЛЈУДИ

Режија: Југ Ђорђевић
Народно позориште у Београду,
Србија

Четвртак, 22. октобар у 20 часова

Драматизација: Ђорђе Косић
Сценограф: Андреја Рондовић
Костимограф: Велимирка Дамјановић
Композитор: Невена Глушица
Сценски покрет: Милица Церовић
Сценски говор: др Љиљана Мркић Поповић
Продуценти: Милош Голубовић, Оливера Живковић
Инспицијент: Ана Зорић
Суфлер: Марија Недељков
Асистент сценографа: Марија Младеновић
Асистент костимографа: Милица Вучинић

Играју: Вања Ејдус
Ива Милановић
Јелена Благојевић
Александар Вучковић
Недим Незировић
Новак Радуловић

Мајстор светла: Срђан Мићевић
Мајстор маске: Марко Дукић
Мајстор позорнице: Дејан Раденковић
Мајстор тона: Велимир Милошевић

Декор и костими урађени у радионицама Народног позоришта у Београду

Представа траје 1 сат и 30 минута
(без паузе)

БИЛТЕН 2

Сутра на репертоару

Соња Милосављевић

МАРТИН УДИО

Режија: Никола Бундало

Народно позориште Републике Српске,
бања Лука

Петак, 23. октобар у 20 часова

Драматург: Горан Старчевић
Сценографиња: Драгана Пурковић Мацан
Костимографиња: Ивана Ристић
Композитор: Петар Топаловић
Сценски говор: Биљана Ђуровић
Сценски покрет: Марија Миленковић
Дизајн светла: Никола Завишић
Видео-рад: Петар Билбија
Продуцент: Никола Ђаковић
Асистенткиња драматурга: Ивана Ловрић
Инспицијент: Миодраг Маркићевић
Суфлерка: Свјетлана Врањковић

Играју:

Марта: Наташа Перић
Ивана: Смиљана Маринковић
Душан: Александар Стојковић
Рајко: Јово Максић
Милка: Николина Фригановић
Свекрва: Наташа Иванчевић/Слађана Зрнић
Љиљана: Ана Винчић
Ирена: Миљка Брђанин
Милица: Тара Јованић
Зорица, Марина: Анђела Тасић
Тихо, Путник, Војник: Сенад Милановић
Здравко, Момо, Војник, Станко: Данило Керкез
Новица, Студент, Доктор, Никола, Бато: Анандо Ченић
Фрау Шмит, Бабица: Наташа Остојић

Представа траје 1 сат и 40 минута

Техничка реализација: **Технички директор:** Александар Мркобрада **Мајстори светла:** Давор Пастуовић, Марко Џакула **Мајстор тона:** Драган Мајкић **Мајстор видео:** Владимир Ковачевић **Кројачице:** Весна Тривић, Сњежана Марић **Фризер, власуљар:** Јелена Пејовић **Шминкер, маскер:** Маријана Каралић **Гардероберке:** Бранкица Јовашевић, Ковиљка Савић, Александра Кеџман **Реквизитер:** Лука Газдић **Сликарски радови:** Милан Кнежевић **Вајар:** Бојан Микулић **Столар:** Цвијо Козомара **Бравар:** Александар Савић **Мајстор позорнице:** Срђан Ђурић **Декоратери:** Зоран Рачић, Горан Илић, Давид Тадић, Алекса Рађеновић, Божо Гајић, Бранко Стјепановић, Давор Морача, Златко Поповић

БИЛТЕН 2

ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ БОРИНИ ПОЗОРИШНИ ДАНИ
СМЕХ, ТИШИНА, ИСТИНА И ЈОШ ПОНЕШТО, Врање, 21 - 28. октобар 2026.

Оснивач - Град Врање

Организатор - ЈУ Позориште „Бора Станковић“ Врање

Директор фестивала - Кристина Јањић Стојановић

Селектор - Спасоје Ж. Миловановић

Уметнички директор - Бојан Јовановић

Технички директор - Горан Стојковић

Визуелни идентитет - ГДС ГРИФОН Врање

Односи с медијима - Јасмина Јанковић

Маркетинг - Миланка Стојковић

Финансије и рачуноводство - Марија Ристић Златановић

Организациони одбор:

Председник - др Слободан Миленковић, градоначелник

Заменик председника - Милан Илић, заменик градоначелника

Чланови:

Зорица Јовић, председница Скупштине града

Данијела Милосављевић, члан Градског већа за ресор – социјална питања, локална самоуправа и информисање

Бојан Костић, члан Градског већа за ресор - буџет и финансије

Кристина Јањић Стојановић, директор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Бојан Јовановић, уметнички директор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Горан Стојковић, технички руководиоца ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Јасмина Јанковић, руководиоца маркетинга и самостални организатор ЈУ Позориште „Бора Станковић“

Вида Стојановић, самостални саветник у Одсеку за образовање, културу, спорт и омладину

Јелена Пејковић, секретар Градског већа

Уредништво билтена:

Бојан Јовановић - глумац и уметнички директор позоришта

Бојан Тасић - драматург

Јелена Гавриловић - драматуршкиња

Дејан Димић - новинар

Богдан Јанковић - редитељ

[illegible]

Покровитељи фестивала:

ВРАЊЕ

Република Србија
Министарство културе и информисања

ДУНАВ
ОСИГУРАЊЕ

VITEZ & KOM

CONNECT
FREIGHT

Пријатељи фестивала

Prenočište
SoLe

ALEKSIĆ

ЗЛАТНА
ЛУПА

KAVIM
Jedinstvo
VRANJE

Bivoda

ГРАДСКА
МЕЈАНА

Медијска подршка

ВРАЊСКА

ПОЛИТИКА

вечерње
НОВОСТИ

VRANJE NEWS

